

HOOFDSTUK 33

NIETS MEER DAN DODE HERINNERINGEN

Vier dagen later scheen de zon. Verona genoot van een zalig zomers vakantieweertje. Maar over de grote, groene vlakte rond de Italiaanse kapel hing een grauwe sfeer. Driehonderd witte grafstenen staarden moedeloos naar de begrafenisauto die langzaam over de klinkers reed. De blinkend opgepoetste wielen stopten voor de ingang van de kleine houten kapel.

Een honderdtal mensen stond te kijken hoe een witte kist uit de wagen werd geschoven en vier mannen de last op hun schouders namen.

De tranen liepen over de wangen van Florence. Ze kon niet begrijpen dat dit gebeurd was, dat ze vandaag afscheid moest nemen van het meisje dat zo mooi danste en zoveel talent had. Het kon toch niet dat ze zomaar dood was, zomaar wegging zonder afscheid te nemen?

Enkele vriendinnen van de academie ondersteunden Florence en fluisterden haar zachtjes moed in terwijl de kist op een metalen tafel werd geplaatst. Een oude, eerbiedwaardige man sprak een zegen uit.

Tweehonderd meter voorbij het kerkhof rees de aarde op naar een hoge rotsformatie. Andreas drukte de verrekijker tegen zijn natte ogen en snuffte kort. Veel liever had hij nu beneden gestaan om Florence te troosten, maar de Mortis jongen begreep ook dat hij dit beter niet kon doen. Door de nauwe glazen van de verrekijker zag hij hoe enkele bloemenkransen op de kist werden gelegd en de begrafe-

nisondernemer een mooie, eiken fotolijst op het witte hout legde. Het was een prachtige foto. Niemand anders had haar typische rode lokken of haar spitse tienergezichtje. Niemand mocht de wereld aanschouwen met dezelfde innemende helblauwe ogen als zij. Op een lint prijkte een naam die niet eens geheel de hare was: Erika Fabiano.

Even snikte Florence nog heftiger. Haar verdriet sneed bij de omstanders door merg en been. Andreas kreeg het ook moeilijk en veegde de waterparels uit zijn ogen.

‘Je raakt er nooit aan gewend’, fluisterde hij droevig en legde de verrekijker weg.

Fijne, bleke vingers pakten zijn hand vast. Er zat een verband om haar linkerpols dat tien kleine wondjes verborg. Erika streek haar rode haren achter haar oren en staarde Andreas aan. Ze forceerde een glimlach, in een poging om haar vriend te troosten. Het meisje kon maar met moeite verbergen hoe belabberd ze zich voelde. Haar lichaam moest nog steeds bekomen van de giftige stoffen die haar bloed verziekten. Het had geen haar gescheeld of ze had echt in die witte kist gelegen!

Brian Bailey wilde Erika zeker nog niet kwijt in zijn *Team Mortis*, want hij had haar stervende lichaam naar een goede Italiaanse vriend gebracht, een uitstekende arts. Deze redde Erika's leven in zijn privépraktijk. Niemand zou er ooit iets over te weten komen. Hij verwijderde de armband, pompte medicatie in haar lichaam en zuiverde haar bloed. Uren was hij bezig geweest om de afgebroken naalden uit haar pols te snijden. Haar hart had het bijna begeven door de giftige stoffen die diep in haar lichaam waren doorgedrongen ... Maar Erika was sterk.

Ze ademde de zuivere lucht daarboven op de rotsformatie diep in. Wat was ze blij dat ze nog leefde. Over enkele dagen zou ze zich beter moeten voelen en langzaam weer de oude worden.

Dankbaar zette ze de verrekijker aan haar ogen. Bij de kapel werd

naast haar witte kist een zwart exemplaar geplaatst. De foto van Andreas gaf perfect weer wie hij was: een knappe jongen met verzorgd piekhaar, een innemende donkere blik, brede jukbeenderen ... en een lichte mist in zijn ogen die de onzekerheid verried die hij in zich meedroeg.

Ook Erika had te doen met Florence. Het meisje was ontroostbaar. Erika kon zich wel voorstellen hoe zij zich nu voelde. Florence die de liefde van haar leven verloor.

Het verhaal werd rondverteld dat Erika en Andreas omkwamen bij een auto-ongeval. Andreas verloor de controle over het stuur en stierf ter plaatse. Zijn zus werd gereanimeerd, maar stierf enkele minuten later. Zo werd het bedacht door Brian. En zo werd de geschiedenis geschreven.

De oude priester nam het woord.

‘Soms kunnen twee mensen niet zonder elkaar leven. Hier in Verona, waar het verhaal van *Romeo & Juliet* leeft, weet men dat je altijd een beetje sterft wanneer je geliefde er niet meer is.’

Erika wist maar al te goed wat liefdesverdriet was. Maar ze voelde zich ook opgelucht, omdat ze tenminste Marco’s werk af had kunnen maken. En dat degene die verantwoordelijk was voor zijn dood zijn straf niet zou ontlopen. Enrico werd opgesloten, in afwachting van zijn proces.

Jianna Figini overleefde de gifarmband nipt en was euforisch toen de artsen haar het goede nieuws vertelden: In de kelder van een verlaten pand, in de woeste bergnatuur van Lombardije, werden Laisa Blanco en Rachele Traini teruggevonden. Het geboortehuis van Enrico was voorzien van voldoende RDX om de hele omgeving op te blazen. Gelukkig was de lading bij het uitschakelen van de *Shakespeare 3.0* worm niet ontploft.

Rachele was nog onder invloed van GHB, en evenals Laisa licht ondervoed, maar gelet op de omstandigheden maakten de meisjes het goed. Laisa en Rachele zouden snel weer op krachten komen en

zouden vervolgens moeten proberen om hun gruwelijke herinneringen een plaats te geven in hun leven.

Niemand had enkele weken geleden durven vermoeden dat Enrico Moretti Rachele Traini met slechte bedoelingen was gevolgd naar het meer, en dat hij ook Laisa Blanco die bewuste avond zelf uit haar slaapkamer had gesleurd.

Twee meisjes verdwenen, enkel en alleen om de aandacht van de media op Enrico's academie gericht te krijgen. Het was voer voor een Facebookpagina, die bijna vijftien miljoen bezoekers opleverde en de basis werd van Moretti's duivelse plan.

De Italiaanse media smulden van de bizarre geschiedenis en van de arrestatie van de topchoreograaf. Grote koppen en de belangrijkste pagina's werden aan de zaak gewijd.

Slechts enkele tijdschriften hadden de moed om zich te verontschuldigen voor hun eerdere, onjuiste berichtgeving over de rol die Vittore Toni gespeeld zou hebben. Maar zijn naam werd gezuiverd.

Erika daarentegen, was vooral blij dat één naam werd gezuiverd die nooit de kranten zou halen: die van Marco Salvi. Hij had met het prototype van de armband en de GHB-pillen maar een kleine schakel van de puzzel in handen, maar werd wel, juist daarom, in koelen bloede vermoord.

Andreas nam haar handen in de zijne.

'Mis je hem?' vroeg hij.

'Elke dag.'

'Ik weet het.'

'Komen jullie? De auto is er en Nielsen zit te wachten.'

Felix stond tussen de bomen in het dichtbegroeide bos en woelde ongemakkelijk door zijn slordige blonde haren. Hij wilde het momentje van Erika en Andreas niet verknoeien. Ze hadden tijd nodig om afscheid te nemen van *hun* Erika en Andreas *Fabiano*.

Erika liet de handen van Andreas los, streelde over zijn buik, en

keek de jongen heel kort indringend aan. De Italiaanse jongen bleef haar nakijken terwijl ze naar Felix toeliep. Haar typische ogen hadden een soort hypnotiserend effect, vond hij.

Hij tuurde nog even over zijn schouder naar de kapel, zuchtte diep, en volgde haar.

Het drietal stapte bij Nielsen in de auto.

‘Ça va?’ vroeg Erika’s neef.

‘Dat is nu al de tweede keer in drie weken dat ik dood ga. Eén keer als Erika Storm, en één keer als Erika Fabiano ... Nu heb ik er toch *echt* even genoeg van, oké?’

Nielsen glimlachte en startte de motor. Het *Team Mortis* verdween over de verlaten bosweg en liet het romantische Verona voorgoed achter zich.